

Zaváté doby se
probouzejí

Říše Inků

Přijato
omilostněným a k tomu
povolaným člověkem
z Abd-ru-shinova okolí

Obsah:

Říše Inků

*A pevným krokem blížil se Hualkar,
veliký král Inků, aby vyprávěl o sobě a o své zemi....*

1. VELIKÉ CÍSAŘSTVÍ PERUÁNSKÉ

VELIKÉ CÍSAŘSTVÍ PERUÁNSKÉ sahalo kdysi od jednoho oceánu ke druhému. Naše říše byla nezměrná a my neznali hranic. Čemu vy nyní říkáte Peru, je pouze ubohý zbytek, který nestojí za řeč. Indiáni, kteří tam dnes sídlí - pokud se tam neusadili cizinci, jsou potomky z nejnepatrnějších z našich synů.

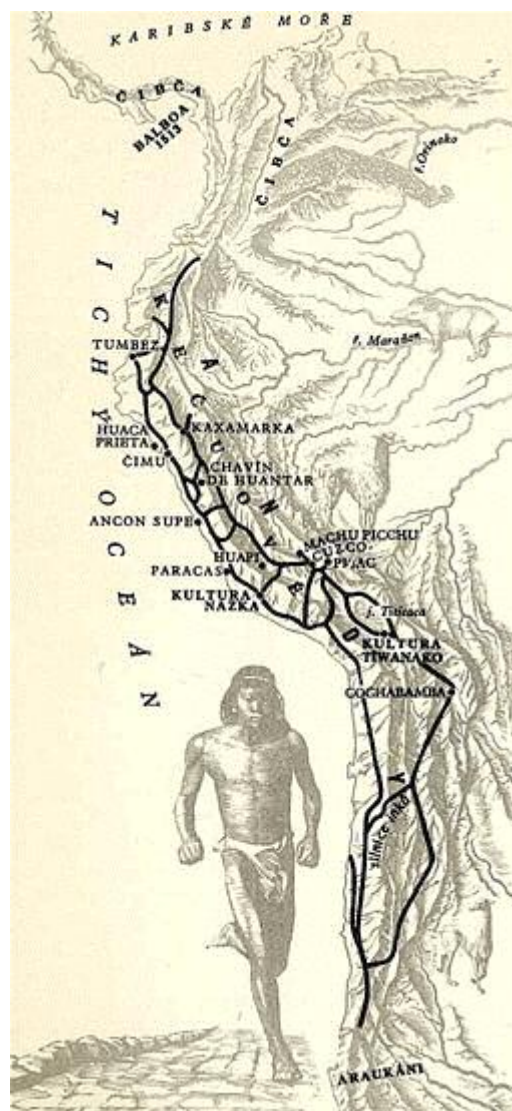
Vím však z milosti Imanuele, že jednou bude národ Inků opět veliký a šťastný na této Zemi. Jako vyhaslý a vymazaný z povrchu Země jevil se mi ještě do nedávna rod synů Slunce... Ale Alka, květina Inků, mne prosila, abych dal pátrat, zda přece jen nežijí ještě potomci slunce, kteří se uchovali čistí a nebyli zasaženi neřestí.

Našli jsme více, mnohem více, než jsme se odvážili doufat. Až zřídí Imanuel svou říši na Zemi, pak bude moci vzniknouti také opět říše Inků a Inkové nebudou horší ze služebníků, kteří se shromáždí kolem Imanuelova trůnu.

Náš posvátný starý chrám, který jsme kdysi postavili na příkaz Nejvyššího, a který jsme později opět na Jeho příkaz museli zatopit, abychom jej uchránili před znesvěcením - bude se smět také objevit.

Leží hluboko ve vodách, které bytostní nad ním vytvořili. Dosud zrcadlí se sněhem pokryté skalnaté hory na jasné hladině, ale již po celá staletí pracují tu bytostní, aby všechno připravili pro den, kdy Země na slovo Imanuelovo se zachvěje a přetvoří.

Bytostní pečovali o to, aby vody našly odtok, aby zlatý chrám Inků, skrytý ve vodách před žádostivými zraky, mohl opět vystoupiti. Všechna krása a nádhera zůstala uchována pod vodní pokrývkou.

ŘÍŠE INKŮ

Vystoupí opět veliký, zlatý kotouč sluneční, obraz naší "veliké matky" a Imanuel přijde k naší svatyni a zasvětil ji jako chrám Svatého Grálu.

Pak budou řady Inků jásat mu vstříc a pomohou mu zřídit v naší zemi říši, která bude opět tak dětsky čistá a opravdová jako byla naše stará říše...

V budoucnu nesmí již být žádnému národu vnucovány mravy a názory národů jiných. Tisíce duší zajásalo, když směly toto slyšet z úst Imanuelových.

Měli jsme proroctví, které se šířilo od úst k ústům a dědilo se z pokolení na pokolení. Znělo : "Přijde jednou čas, kdy bude konec bédám a nářkům. Povede vás Holubice, která čistá snese se s nebe!"

Dříve jsme ovšem věděli, že tomu nutno rozumět do-slova, avšak náš lid to udělal právě tak, jako jste to dělali vy. Mudrovali o těchto slovech, až ztratily smysl. Tak čekají mylně na neznámou vládkyni, která je má vyvést z jejich ponižení a vytvořit znovu hrdý lesk říše Inků....

2. NAŠE KULTURA JE PRASTARÁ

NAŠE KULTURA JE PRASTARÁ. Před více než 6000 lety podle vašeho letopočtu byla země, které vy říkáte Jižní Amerika, jako rajska zahrada. Zvířata a lidé žili v přátelství, lesy i vody zjevovaly člověku svá tajemství. Bytostní byli jim učitelé a přátelé. Každá květina vyprávěla jim o dobrotě Boží, každý šumivý déšť zvěstoval Jeho všemohoucnost a každá bouře varovala před Jeho hněvem.

Život těchto lidí byl těsně spjat s přírodou. Znali hvězdy na nebeské báni, tak jako palmy kolem svých obydlí. Slunce i měsíc byly jim ukazovateli času. Poněvadž hluboce cítili, že paprsky slunce dávají sílu, že v jejich žáru uzrává ovoce, že rozhořují jejich ohně - zkrátka že slunce je dárcem života, proto si říkali "synové slunce" a vděčně ctíli slunce jako lidé uctívají matku.

Všude vytvářeli obraz slunce, především však ve chrámech. Synové rozmlouvali se svou "velikou matkou" a zpívali písně na její počest, rozmlouvali také se zvířaty, rostlinami a vlnami. Leč nikdy je neuctívali. Vždy uctívali jen B o h a - Nejvyššího.

Později vyprávěli dobyvatelé, že Inkové byli uctívateli slunce. Nebyla to pravda. Bílí dobyvatelé nedovedli prostě pochopit naši lásku k veliké matce, protože nebyli tak úzce spjati s přírodou jako my a poněvadž nám vůbec nerozuměli. Žili jsme v přírodě a s přírodou a žili jsme v jejích zákonech. Bylo to tak nádherně prosté a samozřejmé, neboť tehdy byli lidé ještě čistší.

Jako se cítili zajedno s přírodou, tak cítili také své spojení s Bohem a bez nucení a obřadností nesl se dík k Bohu. Jejich rty šeptaly dík za všechnu dobrotu, kterou denně znovu prožívali. Neměli zač by prosili, k tomu došlo mnohem později. Jestliže se lidé domnívali, že musí Boha o něco prosit, pak již nestojí k Němu ve správném poměru... Bůh byl neviditelný, avšak vládcové bytostných byli tehdy lidem viditelní a úctyhodní. K nim směřovaly mnohé prosby, neboť oni byli vědci a učitelé lidí, kteří žili čistě.

Jak rád prodlévám u těchto dalekých, vzdálených dob, kdy lidé téměř neznali hříchu. Nevýslovný smutek mne zachvacuje, když vzpomínám na ony zmizelé dny. Světla však stojí nyní přede mnou opět budoucnost. Vláda Imanuele opět přivede k platnosti věčné přírodní zákony.

3. SLYŠTE, CO JSME SLYŠELI A VĚDĚLI

SLYŠTE, CO JSME SLYŠELI A VĚDĚLI o vzniku světa lidí:

Na prapočátku nebyla země. N e j v y š š í seděl sám v nekonečných dálavách. Daleko od něho stáli služebníci. Tu přetvořily všemohoucí ruce Nejvyššího Jeho myšlenky v trvalé obrazy a tak vznikly vysoké hory, šumící řeky, letící oblaka a širé, hučící moře.

Tu zasmál se Nejvyšší a z Jeho úsměvu vznikla veliká zlatá matka Slunce, která všechno ozařuje. Nejvyšší se smál a naše veliká matka se smála a smála se, až se Země pokryla zelení a život vytryskl v řekách i v mořích, ve vzduchu i na zemi.

V tom se Nejvyšší zaradoval, zavolal své služebníky a pravil: "Pohleďte na obraz mých myšlenek. Nechte jej vznášeti se ve vesmíru! S úsměvem probudilo slunce život a nechť nyní udržuje, co úsměvem vytvořilo. Může vytvořit také na Zemi syny, syny Slunce, zlaté hnědé Inky. Jim připadne vláda nad zemí a radost a požehnání bude k nim proudit, pokud budou putovat ve zlatém paprsku čistí a jasní jako jejich

matka!"

Bůh promluvil a služebníci naslouchali. Pozdravili velikou zlatou matku a slíbili, že jí budou pomáhat při její práci. Tak vytvořili pomocníky lidí, moudré trpaslíky, duchy květin, ohně a větru. Ti všichni stali se učiteli Inků. Šťastnou byla tato země v oné době. Mnoho synů vytvořilo si slunce, mnoho zlatohnědých Inků s modročerným vlasem. Štíhlé byly jejich nohy, svižné jejich postavy a obratné jejich ruce. Radostným zrakem rozhlíželi se kolem plni touhy, aby se mohli učit. Milovali svou rodnou zem, své hory, řeky a jezera.

Moudří trpaslíci ukazovali jim poklady ukryté v zemi, ale dovolili jim vzít jen tolik z nich, kolik potřebovali vzít ke svým pracem.

"Nechte růst kameny v klínu hlubin a nevyzvedávejte nic, co dnes nepotřebujete. Uloupíte-li zemi o její zlaté žíly, bude se hanbit ve smutku a bídě. Můžete si však vzít z toho, co přibývá." Tak napomínali trpaslíci.

Také duchové ohně učili lidi. Ukazovali jim, jak se probouzí dřímající jiskra až zapraská, poskakuje a hladově požírá kořeny a dříví. Učili je však také ovládat šlehající plameny a využívat ohně k tavení kovů. Ba naučili lidi ještě mnohemu jinému: duchové ohně stáli u mužů, když zhotovovali krásné ozdoby a šperky, pomáhali ženám péci chleba a připravovat potravu. Plameny osvětlovaly temnoty, rokly a propasti, ve kterých lidé bydleli. Dobré byly plameny, pokud byly věrně stráženy.

Od větru naučili se lidé jejich řeči a naučili se jejich písně. Větry poháněly jejich plachty a rozžhovovaly oheň do jejich velikého žáru. Něžní skřítky, kteří jsou doma v květinách, byli učiteli žen, jimž ukazovali krásu. Učili je tančit a půvabně se vznášet, radostně se uklánět a chodit.

Na zemi vládl mír a rovnováha a práce byla radostí a rozkoší. Kamkoliv šťastné oko pohlédne, všude zřelo jen krásu. Lidé vytvářely krásu kolem sebe. Tak vyrůstali synové slunce jako děti.

Leč dětství rychle uběhlo...

4. NYNÍ NEBYDLÍ LIDÉ VE VOLNÉ PŘÍRODĚ

NYNÍ NEBYDLÍ LIDÉ VE VOLNÉ PŘÍRODĚ, v roklích, jeskyních nebo propastech. Stavěli si obydlí, osekávali kmeny a spojovali je spleť rohoží a tak stavěli rohožky, jimiž ověšovali stěny příbytku. Tyto závěsy byly jemně splétané a krásné a přitom pohyblivé. Pokrývaly i podlahu obydlí a sloužily za lehátka.

Jestliže si muž vyvolil ženu, tu vystavěl pro ni dům, rozvěsil po stěnách rohože a vyzdobil své obydlí. Dříve než ji přivedl do nového domova, požehnal Inka jejich svazku.

Prosil velikou matku, aby dobrotivě shlédla na tuto dvojici a prosil duchy ohně a vody, aby jim byli přáteli a učiteli. A když dvojice nastoupila životní pouť, děkovala Nejvyššímu, že se mu smí přiblížit společně ve službách v práci a v klidu, v kráse a síle odevzdávat. Jeden byl druhému přítelem a pomocníkem.

Vážné rozhovory naplňovaly místnosti mužů dříve než se odebírali na odpočinek. Vzpomínali těch, kteří odešli na nivy věčnosti.

Veselý smích zněl v ložnici chlapců. Silná mládež hnala se s jásotem do radostného dne do práce v údolí v lese.

Osaměla a chráněna hustými palmami stála světlá, umělecká ložnice, pekně vyzdobená pro děvčata. Dobrotivé a osamělé ženy řídily jejich hry a učily je všemu, co se samy kdysi naučily. Pletly z měkkého ohebného lýčí rohože, barvily umělecky vlnu a sprádaly z ní pestré lemovky na zdobení oděvu. Již před tisíci lety dovedly ženy Inků přísti vlnu a tkáti z ní pláště, jimž podobné se ještě dnes nosí v Peru. Tyto pláště ozdobovaly umělecky tkanými lemovkami.

Nejkrásnější bylo roucho příslušnic královského rodu. Byly to pláště z peří, sešívané z nepatrných peříček, které byly na sebe poskládána tak, že tvořila vzory.

Zaváté doby se probouzejí - svazek II

Na plášti královny zářilo veliké slunce ze žlutých per. Pestře svítla tato roucha z peří ve slunečním světle. Také umělecky vyšívané čelenky z peří zhotovovaly ženy. Nejkrásnější ozdoby a šperky, které se nejlépe povedly, přinášeli lidé do chrámu, k jeho výzdobě.

Mravy byly tehdy čisté, co řekli synové slunce, to bylo pravda. Proč by také měli lhát?

Války a prolévání krve neznali. Proto také nepotřebovali jiných zbraní než luky a šípy a vrhací střely, které zvučice, vracely se zpět ke svému pánu. Teprve mnohem později vznikla kopí.

Všechno, co poskytovala země v drahocenných kovech a drahokamech, bylo používáno k výzdobě chrámů a paláců, obydlí a těla. Inkové měli dětskou radost z krásy, z vynalézání a zhotovování ozdob, neznali však žádostivosti. Ta je uchvátila teprve později vlivem dobyvatelů. Každý věděl, kde se nachází zlato a drahokamy, ale každý si vzal jen tolik, kolik potřeboval.

V řečištích horských potoků byly vodově čisté, třpytící se kameny, podobné diamantům. Byly považovány za bezcenné a nesměly být použity při stavbě chrámu. Proudů krve byly později prolity právě jen pro ně.

Naše ženy netoužily po drahokamech a zdobily se nejrady květinami. Zářivě červené květy kaktusů, právě tak jako sněhobílé, hodily se nejlépe ženám, které samy byly zázrakem. Chladné a cudné jako listy květů, otevírající se jen jednou v životě, žhoucí ve svém nitru, tak kráčely kněžky Boží životem.

Jejich chůze byla klidná a vzpřímená. Nebylo to dětinské poskakování. Jejich malé ruce vytvářely krásu. Každý muž měl jen jednu ženu, neboť jednoženství bylo nám posvátným zákonem. Ctili jsme ženu, protože jsme poznali, že svým cítěním stojí Bohu a přírodě blíže.

Otroci byli v oněch vzdálených dobách neznámým pojmem. Inka vládl jako moudrý otec nad národem. Měl po boku vznešené vůdce, kteří mu pomáhali učit lid a udržovati čisté mravy. Jeho hodnost byla dědičná. Nástupcem nebyl vždy nejstarší, nýbrž nejlepší jeho syn. On sám ho zavčas určil a pak jej sám vychovával. Nikomu, ani snad jeho přeskočenému bratru nenapadlo, aby pochyboval o moudrosti v jeho rozhodnutí. Co mohlo porušiti harmonii, bylo odsunuto stranou. Rytmus a rovnováha zachvívala se ve všem, pokud byli lidé ještě spojeni s přírodou a s Bohem. Později tomu bylo jinak.

Z počítku uctívali synové slunce Boha ve skalnatých horských rozsedlinách. Skalní stěny ověšovali zlatými ozdobami, až se šedivé skály třpytily. "Bůh nebydlí ve stanech, ale trůní nad námi v říši. Modlíme-li se k němu ve volné přírodě, tu se sklání ve zbožnosti rostlina i zvíře i ztrnulý kámen. S hukotem zvedají vody své hlasy s námi k chvále Nejvyššího". To jsme si mysleli.

I když synové slunce si již vystavěli obydlí, přece ještě uctívali svého Boha ve volné přírodě.

5. KDYSI INKA MUANA SPAL

KDYSI INKA MUANA SPAL, blížila se k němu ve snu vznešená světlá bytost, pozdravila ho a začala mluvit: "S radostí pohlíží Nejvyšší duch dolů sem na vás, synové slunce. Jste jako děti a vědomě používáte všech darů vesmíru. Přišel čas, abyste se probudili, stali se muži silnými a pilnými. Proto vám váš Bůh skrze mne posílá příkaz, který vám přinese požehnání práce.." Anděl přinesl příkaz Boží, aby vybuodovali veliký chrám, který by zvěstoval slávu Nejvyššímu. Mělo to být posvátné dílo čistých rukou.

Anděl rozvinul před Inkou nárys a plán nádherné stavby. "Nahoře v říši ducha stojí pravzor chrámu", pravil anděl. Žádné oko jej dosud nespatriilo, ale pokud budete pracovat v nesobecké čistotě na tomto díle, budete mít jeho plán."

Na to Inka procitl a hned ho to pudilo k lidem, aby jim oznámil, co viděl. Rychle je všechny svolal. Bez dechu naslouchali lidé jeho zprávě. Pak sklonili všichni hlavy a čekali na východ slunce, veliké matky.

Když slunce vyvstalo zářivě nad horami, zdálo se jakoby se dosud nikdy tak radostně nesmálo. Hlasitý jásot zněl mu vstříc. "Veliká matko, požehnej shromáždění svých synů. Shlédni na nás a dívej se, jak smíme budovati Nejvyšší chrám a příbytek v našem okolí. Požehnej nám, veliká matko!"

Základy země se zachvěly, paprsky slunce pronikly dolů a vnikly do srdcí synů slunce a z dětinského zástupu zrodili se muži.

Jsouce si plně vědomi velikého Božího příkazu, dali se s blaženou radostí do práce. Jejich pomocníci, trpaslíci a gnomové přicházeli v zástupech, neboť oni chtěli také spolupracovat na velikém díle.

A tak se zvedaly základy země, aby stavba byla pevná a pevně založena a začali učit udivené muže, jak se staví z kamene zdi, tak jako kdysi sami stavěli hory. Všechny kameny byly přesně vypočteny, jeden se opíral o druhý, aniž zanechával nejmenší štěrbinu. Teprve když bylo mnoho kamenů tak připraveno, směli z nich mužové postavit mohutné zdi a plni jásotu viděli, jak kvádr za kvádrem se pojí k sobě. Nakonec byly okraje stejně přibroušeny, takže oko nemohlo zjistit, kde byly kameny spojovány.

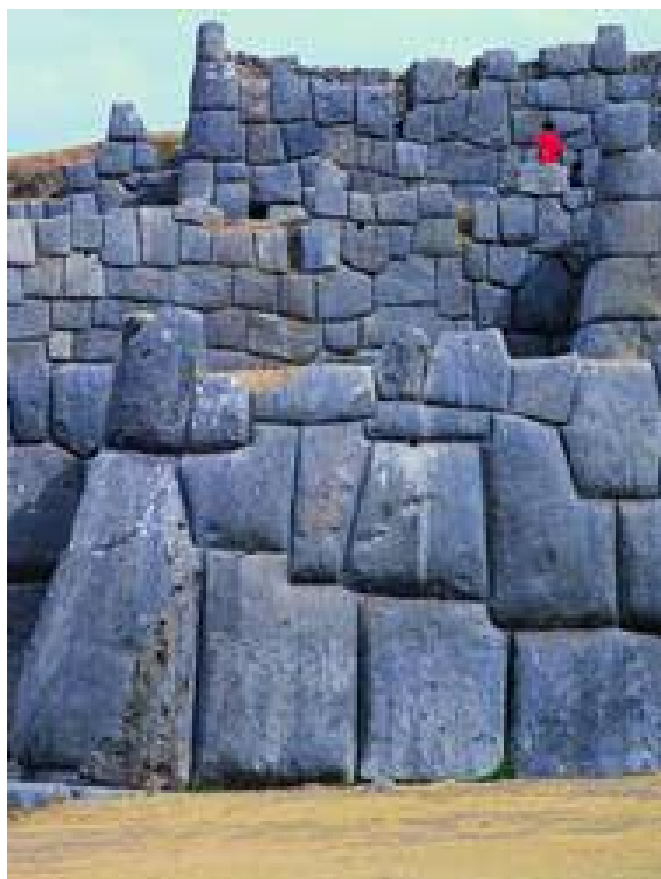
To byla práce nejsilnějších mužů. Ostatní tavili zlato a dělali z něho plotny, jimiž pokrývali střechu a zdivo chrámu, aby šedivost kamenů zmizela.

Také ženy nezhálely. Zhotovovaly nádherné rohože, kterými měly být vyzdobeny stěny chrámu. Mužové jim přinášeli to nejněžnější, zlatá vlákna k zpracování. Váhavě zkoušely ženy toto nové tkanivo, ale brzy s radostí viděly, jak dobře se spojuje zlato s vlněnými vlákny. Neúnavnou pílí vyšily pak během tři set let obraz matky, který jako zářící kotouč svítil se stěny chrámu.

Chrám nebyl nikdy dokončen, neboť nikdy nepřestávalo zdobení vnitřku. Když bylo zdivo ukončeno a zlaté plotny umělecky spojeny, pokryly vnější stěny chrámu, takže žhnuly a třpítily se do daleka a započalo se s vnitřní výzdobou chrámu.

Bylo tu použito mnoho nádherných předmětů: ozdobné svícny, velké mísy a nádoby, zlatá zvířata nejrůznějších druhů. Sotva jedna věc byla zhotovena, prohlédl ji Inka a určil pro ni nejvhodnější místo. Jásot a štěstí naplňoval chrám, když nová ozdoba přibyla k ostatním.

Ráno než se lidé dali do práce, poděkovali Bohu za to, že je stvořil a večer, než skončili svou denní práci, poděkovali opět Bohu za to, že požehnal jejich dílu. Proto je tento chrám tak krásný, krásnější než všechno, co člověk kdy udělal, poněvadž byl vybudován ve vděčné pokoře.

6. JEDNOU STÁL INKA MANTAO ZAMYŠLENĚ V CHRÁMĚ

JEDNOU STÁL INKA MANTAO ZAMYŠLENĚ V CHRÁMĚ. Dříve než zapálil vonnou pryskyřici ve svícech, rozložilo se znenáhla soumravné světlo. Náhle se rozjasnilo a před ním stanul anděl. Jeho roucho bylo světlé a kolem jeho hlavy linul se svit paprsku. Pozdravil Mantaa a pravil:

"Synu slunce, slyš! Posílá mne Nejvyšší. Těžké věci přijdou na svět! Vody z hlubin se pozvednou a s rachotem roztrhne se klín země. Mlhy již pokrývají a zahalí i matčinu tvář. Čím je Inka bez slunce, bez veliké matky? Zůstaňte proto v chrámě, až opět její tvář, rozsévající požehnání, ukáže vám svou nádheru. Taková jest vůle Nejvyššího."

Kolkolem rozhostila se opět tma, neboť anděl zmizel. Úzkost sevřela srdce Mantaovo, nikoliv však na dlouho. Bylo nutno jednat! Tiše svolal své malé pomocníky, oni rychle přišli a radili mu, aby připravil zásobu ovoce pro hladové bratry a pryskyřici na osvětlování chrámu. V prostranné chrámové komoře, která byla ještě bez zásob, shromáždili horlivě plody všeho druhu. Než se objevil nový den, bylo jejich pomocné dílo již dokonáno.

Mantao vyšel z chrámu, zamyšlený a vážný, jak ho dosud nikdo neviděl. Zavolal starce a moudré muže a oznámil jim, že dostal příkaz Nejvyššího.

"Synové slunce, přijďte do chrámu", pravil. "Jak jsme to činívali den co den od dob našich praotců, abychom vděčně velebili Nejvyššího Boha za nový nám darovaný den. Vezměte však s sebou své ženy a děti, aby nikdo nezůstal zpět. Kdo nemůže přijít, nechť je přinesen. Takový je rozkaz Boží, Nejvyššího Boha!"

Když veliká zlatá matka stála nad chrámem, scházeli se lidé do chrámu. Všichni našli tu místo a když poslední z nich vstoupil do chrámu, uzavřel Mantao zlatou bránu. Pak vyprávěl naslouchajícímu lidu, co mu anděl v noci oznámil. Ticho bylo kolem, pak se ozvaly hlasy jednotlivě a nakonec v plném chóru zazněly: "Díky Tobě, Nejvyšší Bože! Ty, který probouzíš život a který život udržuješ. Ty dobrotivý Bože, děkujeme Ti, žeš myslel na syny slunce a otevřel jsi jim svou svatyni!"

Dlouho dleli tak pospolu. Často pojal je spánek ve svou náruč. Kdykoliv procitli, zpívali chválu svému Pánu. Z hrůzy, která se venku odehrávala, nepronikl ani zvuk do posvátných míst. Až jednou, když opět pozvedli svá srdce v díku a chvále k Nejvyššímu, uhasl náhle zlatý svícen a nastala temná noc. Mohutný hlas zněl shůry:

"Mantao, slyš! Otevři bránu! Zlaté slunce nebude již dále zastírat svou tvář. Vyjděte ven, muži a ženy, avšak vážně a důstojně, beze spěchu!"

Tak se také stalo. Všichni vešli opět do života a plni radosti viděli, že je opět zelená země. Když však spatřili dlouho postrádanou zlatou svou matku, klesli její synové na kolena! Jásali radostí a děkovali Nejvyššímu. A opět zazněl mohutný hlas:

"Mantao, slyš! Prázdna je země! Ani jedna lidská noha nekráčí již po nivách, které se rozkládaly z druhé strany hor. Nejvyšší daroval tuto úrodnou zemi synům slunce."

A již stáli andělé mezi nimi, uchopili je za ruce a vedli je, každého v jinou stranu a ochotně následovali je synové slunce, mající v srdci plno podivení a zbožnosti.

7. PO VÍCE NEŽ STO LETECH

PO VÍCE NEŽ STO LETECH rozkládala se již říše od moře k moři. Všude bydleli synové slunce a všude a všude postavili si pevná ležení jako ve svém domově. Od ležení k ležení vedly silnice, vytesané ve skalách nebo vydlážděné kameny. Byla to umělecká práce. Kameny byly sestavovány v krásné vzory.

Od trpaslíků naučili se lidé stavět ochranné valy před padajícím kamením, vykopávali příkopy na odvod vody, která se v době dešťů řítí dolů. Rovně jako šňůra táhly se silnice vysoko v horách, jako dole v údolích a ve vzdálenosti jednodenního pochodu byla vybudována skladiště, která byla stále naplněna, aby cestující měl potravu pro sebe a svá zvířata. Na těchto pevných a bezpečných cestách pospíchali bleskurychle od města k městu, přenášejíce rozkazy Inkovy a přání lidu.

V každém městě vznikl chrám, ale nebylo všude zlata na přykrytí chrámových stěn. Aby stěny nebyly bez ozdob, vytesávali tam zvířata a rostliny z kamene a zdobili jimi stěny.

Na vysokých horských polohách, kam vkročila jen noha lamy, vytesal člověk ve skalách chrám, rozlehlou, vážnou a bohatě zdobenou síň. V každé obci vykonával potomek Inkův svůj úřad. Musel zastávat službu chrámovou a býti vůdcem lidu. Život byl všude uspořádaný, radostná píle a vděčná mysl zkrášlovaly život všech.

Tu blížila se sudba...

8. SLUNCE OPĚT ZAPADLO

SLUNCE OPĚT ZAPADLO, stíny se rozprostřely a život zmlkl. Inka Ticao stál zamyšlen v chrámě, ve kterém ještě vonný kouř pryskyřice tiše plul kolem předmětů. Ticao byl mlád a toužil po činnosti. V malém, nepatrném místě, kde jako kněz a vůdce sloužil, nenalézal dosti činnosti, jak se mu zdálo. Častěji v duchu na to reptal a nevražil. Netrpělivě vykonával svou posvátnou službu, kterou považoval za ubohou, nenalézaje v ní vnitřní radost. **Jak tak přemýšlel, spatřil vedle sebe státi postavu, jakou jeho oko ještě nikdy nespátřilo. Krásná byla její tvář, ako plné ohně a výrazné byly její pohyby.**

"Proč se tak zachmuřeně díváš, příteli Ticao!" tázal se cizí mladík a smál se. "Vidím, že tu hloubáš, ale máš pravdu. Všechno to, co máš, není ničím! Jsi ovšem knězem Nejvyššího a zástupcem Nejvyššího ducha v chrámě, nazýváš se synem slunce, jsi jím však skutečně? Je slunce tolik, co Bůh? Jsi-li zástupcem Nejvyššího ducha, pak jsi také stejné podstaty jako on! Měl bys se tedy nazývati synem Božím!"

"Syn Boží?" zakoktal Inka jako omámen. "To je domýšlivost a rouhání se Bohu!"

"V čem tu vidíš rouhání?" tázal se druhý. "Rouhání by bylo spíše to, že jste již dávno odvážně a mužně nepozvedli závoj, který vás dělil od Nejvyššího ducha. Dávno již čeká na to, že jeho synové konečně najdou cestu k němu. Dovol, abych ti pomohl...!"

"Kdo jsi, mladíku?" tázal se Ticao.

"Což mne neznáš?" odpověděl. "Pohlédni na mne s důvěrou. Jsem tvůj bratr, tvůj vykupitel, tvé lepší já!" Podivně lákavým a lásku vyžadujícím způsobem stál krásný mladík před ním. Pokračoval v řeči: "Myslím to poctivě s tebou a chci ti ukázat cestu ke slávě. Teď nejsi ničím, jen knězem ubohého, nepatrného chrámu v nedůležitém místě. Nazveš-li se synem Božím a postavíš se jako takový před udivený a nevědomý lid, pak budeš slavný a budou ti vzdávat poctu - ba ještě víc, vždyť kdo je synem Božím, je Bůh sám!"

Nastalo mlčení a tísnivé ticho. Právě vyslovená slova a myšlenky, z kterých vznikly, měnily se v útvary, podobající se šedivým dravcům, kteří zatínali své ostře drápy do srdce Ticaova. Drápy trhaly dobro a ušlechtilost, která je dosud nenaplňovala v roztrhané cáry. Ticao slyšel šepot a vábení, proti kterému se slabo bránil. Ovládán ctižádostí konečně podlehl.

Svědce radostně zajásal. Neblahý duch mu radil, jak tuto novinu nejlépe ohlásiti lidu.

Následujícího jitra, když radostný úsměv ozářil veselou skupinu, shromážděnou v chrámě k modlitbě, předstoupil smrtelně bledý Ticao před shromážděné. Bohatě vyzdoben objevil se před nimi, jeho oči jiskřily. Udivený šepot prochvěl chrámem, když Ticao místo známé modlitby díky vyprávěl naslouchajícímu lidu, jak se v noci zjevil anděl, který mu zvěstoval prastarou moudrost. Inkové jsou zástupci Boží moci na zemi, a proto jsou sami Bohové.

Hrozivé mumlání zvedlo se při těchto slovech, avšak Inka dovedl si rychle zjednat klid, neboť byl zvyklý rozkazovat. Neviditelný svědce stanul vedle něho a pomáhal mu.

Od tohoto dne zmizel mír a i nevinnost a tam, kde dříve vládla svornost, byly jen roztržky a spory pro i proti, podlézání a pokrytectví, přetvářka a lež. Nikdy nevyrostalo tak rychle dobro, jak rychle se nyní šířily hříchy v rozličné podobě mezi lidem. Běda ubohým zaslepencům.

Smutně ukrývalo slunce svou tvář a jen nerado se dívalo ještě dolů k zemi. Smutně se také s lidmi loučili trpaslíci, kteří jim byli dosud tak věrnými přáteli a učiteli.

Běda! Od nynějška směřovaly cesty lidí temnotou a nocí, osamělostí a smutkem...

Lidem vyvstali všem noví, chytří a obratní pomocníci. Kde se však objevili, pozvedl hřích lesklou a třpytnou svou hlavu a tam, kde prodlévali, zavládly jen temnoty. Lidský duch zneklidněl.

Na duši Inky - nejvyššího vůdce ležela starost jako těžké břemeno. Nejvíce tížilo ho vědomí, že lid nevidí nositele zkázy a že žije v domnění, jakoby vše bylo jako dříve. Dlouho přemýšlel o prostředcích, jak by mohl pomoci, ale nenacházel nic. Jeho srdce bylo smutné a prázdné. Často volal své pomocníky, ale jeho volání zaniklo ve větru.

Tu vešel jednoho dne Inka do chrámu, zapálil pryskyřici a ztrávil noc mezi posvátným náradím Božím, tiše pohřížen ve žhavou modlitbu.

Když zdravil za jitra vycházející slunce, bylo jeho čelo jasné, oči zářící a krok radostný. Oznámil lidu, shromážděnému v chrámě, co v noci viděl. Pravil, že ve žhavém zápasu úpěl k Bohu o pomoc. To se nestalo dosud nikdy, neboť přinášeli Nejvyššímu jen dík a chválu. Ale smrtelně zraněná duše Inkova, krvácející pro hříchy svého lidu, vystoupila ve svém bolestném výkřiku k trůnu Nejvyššího a našla pomoc a milost Boží, útěšný anděl sestoupil dolů, aby mu byl příště vůdcem a přítelem. Lidu pak bylo zaslíbeno:

"Tam, kde člověk s plným vědomím odtrhne se od zlého s veškerou silou dobrého chtění, stane se světlý duch jeho vůdcem."

Chrám zahlaholil jáсотem naslouchajícího lidu. Všichni byli ochotni zasvětit se nadále jen dobru! A Inka pozvedl své ruce a modlil se : " Ó Bože, Ty Nejvyšší, pohlédni na svůj lid! Viz, jak nás bolí naše hříchы a jak těžké je naše srdce v hrudi. Nejvyšší, odpusť svému zabloudilému lidu, sešli nám anděla a nauč nás konat to, co je správné před zrakem Tvým. Dej nám také sílu k dobrému chtění!"

Světlem a jasem zazářil chrám, řady duchů snesly se dolů a přidružily se přátelsky k lidem.

Venku však před chrámem zvedl se hukot, skučení a praskot a pokřik, jakoby nesčetní nečistí duchové ve vzteku a zklamání hlasitě řvali.

Tak jak nečekaně hluk vznikl, tak také utichl. Ale palmový háj, který byl lidu svatý, poněvadž se v něm již předkové modlivali k Bohu, ležel tu vyvrácen z kořene, skály byly rozmetány a přeházeny.

Inka pozvedl svůj hlas: "Pohléd'te na tuto zkázu a poučte se z toho! Tak jako kus země sežírá zlý duch, tak také naše srdce tajně hryže."

- - - - -

9. BLESKURYCHLE PAK UBÍHALA LÉTA

BLESKURYCHLE PAK UBÍHALA LÉTA v radostném životě a míruplná práce byla jen štěstím a posilou. Hřích ovšem žil stále ještě mezi lidmi, denně pozvedl svou třpytnou hlavu, avšak lidé prohlédli a nenásledovali jej již tak slepě. Tam, kde jejich chtění mocně bojovalo, stáli jim po boku vůdcové a pomáhali jim.

Nynější zákony byly přísné. Kdo jich nedbal, byl těžce trestán třeba i smrtí, bylo-li to nutné. První a nejvyšší zákon zněl: Pravdivost v myšlení a jednání, tak i v řeči...

Když však paprsky zlaté matky slunce zkoumavě putovaly po zemi Inků, měly všude nalézat jen čistotu a jas. Posvátné bylo dané s l o v o .

Inkové byli nejvyššími soudci a byli svému lidu vladaři a současně i přáteli. Všichni Inkové byli podřízeni "Velikému", který bydlel v hlavním městě v zemi. Byli si vědomi, že "veliký" je moudřejší a lepší než oni, neboť měl Nejvyššího vůdce. Velmi brzy se musel jeho mladý zástupce učit, co měl znát a brzy se musel naučit také v pokoře sloužit.

Když "veliký" chtěl udělit rozkaz, tu poslal své posly po celé říši. Ještě rychlejší bylo však spojení, jemuž se lidé kdysi naučili od vzdušných duchů. Za tím účelem tloukli na veliké bubny, které vydávaly rytmické zvuky. Tyto zvuky roznášel vítr od Inky k Inkovi, neboť všude stály připravené bubny, které vydávaly tyto zvuky.

Inka a lid naslouchali těmto zvukům poselství. Jakmile zmlklo, předávali je bubnováním dále. Tím způsobem věděl v několika hodinách všechen lid od moře až ke hranicím po celé říši, jaká je vůle "velikého". Když pak za několik dní přišli poslové, přinesli s sebou umělecky provedené uzly, které dovedli vázat jen Inkové a jež také jen oni dovedli rozluštit. Dnes tomu říkají lidé "čtení", když z uměle pokroucených tajů dovedou vyložit myšlení a citění druhých.

Dcery Inků rozuměly vázání uzlů, mnohé veselé slovo zavázaly do závesů dveří a stěn, většinou však to byl dík Nejvyššímu, ale také i prosby, které jejich obratné ruce, mihající se jako motýlové, mezi barevnými provázky vázaly prosbu k duchu všehomíra, aby ochraňoval dům i domov. Mnohé z žen měly otevřeny zraky pro dobré bytosti a dovedly hovořit se skřítky i trpaslíčky.

Jedna byla nejkrásnější ze všech žen - Alka, nejlíbeznější díte slunce, které bylo vstoupilo na Zemi. Před ní se skláněli prastaří trpaslíci a kolem ní poletovali světlí skřítci. Všichni byli ochotní jí sloužit, poněvadž ji milovali. Zvířata lesní přicházela, jakmile se blížilo toto královské dítě.

Brzy ztratilo matku, avšak nechybělo jí mateřské lásky, vznešené ženy staraly se o

maličkou jako o vlastní dítě. Snadno se naučila ženským uměním a brzy vládla mistrovsky jehlou i bodcem. Její zpěv zněl líbezně jako zpěv z ptačího hrdélka a nejvážnější mužové jí naslouchali plni radosti.

Její tělo bylo štíhlé a ohebné a pružné a její hlavu krášlily modročerné copy, které spadaly téměř až na zem. Otec nazýval je s úsměvem "hadí", když viděl vlnění těchto copů a když se jich láskyplně dotýkal rukama, potězkáváje jejich váhu. Veliké zářící oči a slunný úsměv zkrašlovaly mladistvé rysy.

Otec byl hrdý na tuto dceru a neznal nic krásnějšího než poslouchati po práci a námaze Alčině veselému hovoru. Sám jí rád vyprávěl, co se v zemi událo, co prožil a viděl a její dětinská mysl nacházela často vysvětlení pro věci, které moudrý otec marně hledal.

Pomalu stávala se mu více než dcerou. Byla vyzkoušeným důvěryhodným přítelem a sluncem stárnoucího otce. Toto dítě stávalo se mu nepostrádatelným. Dítě však rozkvétalo v pannu. **Tiše, téměř nepozorovatelně se blížila doba, kdy odroste obydlí dívek. Tu a tam předstoupil nápadník před Hualkara, avšak otec je s úsměvem odbýval: "Nech ji ještě užívat jejího mladého života, neboť její srdce neví nic o údělu ženy."**

Alka nevěděla o tom všem a její duše snila sen blaženého dětství. Hrála si ještě se skřítky a dováděla s trpaslíky a zvířaty v lese.

Tu přišel jednou z daleka potomek Inků, jehož poslal otec do hlavního města, aby se tam naučila prastaré moudrosti. Uata byl krásný na duchu i na těle, byl ušlechtilé krve, čistý a jasný. **Když Hualkar spatřil mladíka, pronikla radost i bolest jeho srdcem, neboť věděl : "Tento mi vezme Alku. Je však také Alky hoden.** Jestliže to Bůh tak určil, pak tomu mé osamělé srdce nebude překážet, ale přejdou ještě léta, než budou oba starší a dorozumějí se."

Dovedl to tak zařídit, že se tito dva nikdy neviděli. Nikdy nemluvil před Alkou o Uatovi a radoval se ze své chytrosti v nitru.

Kdysi vyšla řada děvčat, aby vyhledala v lese léčivé byliny. Alka znala nejskrytější místa, kde rostly nejvzácnější. Kráčela sama stále dál a dále a vzdalovala se od smějícího se a žvatlajícího kruhu a rozmlouvala se svými přáteli - malými bytostnými. Vesele zavolalo dítě skřítky:

"Alko, pojď, uvidíš cosi, co tvoje oči dosud nikdy neviděly!" Tiše a s prstíčkem na rtech vedl ji malý skřítek k potůčku, který tam bublal mezi zelenými kameny. Tam uprostřed květin ležel krásný mladík. Pokojně spal, máje obě ruce složeny za hlavou. Téměř polekána, pohlédla Alka na něho a chtěla utéci. Tu maličký skřítek polechtal

spáče pod nosem i na čele. "O nech ho spát" pravila Alka tiše. Sklonila se nad mladíkem a chtěla skřítkovi zabránit v jeho počínání.

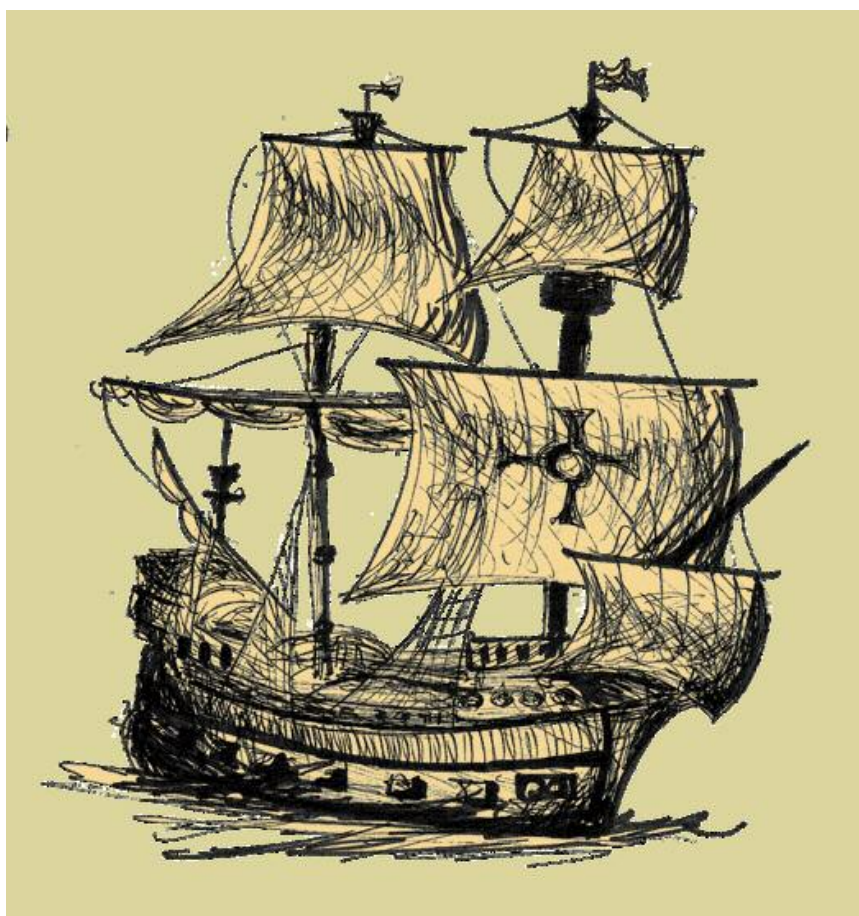
V tom se Uata probudil a jejich duše, čisté a jasné, jakoby právě vytvořené, pohlédly na sebe z jasných očí. Oba věděli, že Bůh určil je pro sebe, že jeden druhému má být přítelem a pomocníkem.

Nikdo z nich nepromluvil ani slova a při kývnutí na přátelský pozdrav bylo vše, co mezi sebou vyměnili. Pak pospíchala Alka odtud. Uata zůstal ještě dlouho zamyšlen u potoka. Měl radost ze svého údělu, ze svého mladého života a ze své budoucnosti. Přemýšlel: "Již zítra předstoupím před krále a budu se ucházeti o tuto líbeznou pannu. Kéž je mi Hualkar milostiv!"

Zvolna obrátil své kroky k domovu. Byl krásný večer a zlaté slunce zmizelo již za obzorem.

Však to co? Ve večerním tichu zazněl náhle zmatený křik hlasů. Vzrušený lid se shromažďoval v hloučcích a ubíral se ze všech stran k moři, kde plul velký počet lidí jako obrovské labutě.

Dosud nikdy nepřijely žádné lodě. Jaký to byl krásný pohled! Jako děti jásaly pátrající muži a jejich vábivé volání znělo daleko na moře. Lodě zůstaly však venku. Nastávala noc a vycházely hvězdy. Se smíchem vraceli se mužové ke svým obydlím. Před Hualkarovým trůnem stáli staří moudří rádcové ještě v důvěrném rozhovoru.

10. JSTE NA OMYLU, ... PIZZARO NEBYL PRVNÍM

"JSTE NA OMYLU, domníváte-li se, že Pizzaro byl prvním, kterému se podařilo vniknouti do říše Inků. Nenapadlo vám, že se mezi Španěly udržovala pohádková zvěst o "zlaté zemi", že oni věřili dříve než se vydali ji hledat?"

Asi sedm století před Pizzarem narazily španělské lodě na pobřeží Peru. Byla to hrůza, která se snesla na nás a na naši zemi. Až do jejich příchodu neznali jsme, co je to zbraň. Oni to byli, jež nás naučili záměrně zabíjet lidi! Mnoho vody uběhlo, než se země vzpamatovala ze svého zpusťování, než naše zmučené duše našly opět vnitřní rovnováhu. Mnozí, kteří tehdy z hrůzy zešileli, se již více nezpamatovali. Jednomu jsme se však přitom naučili: že jsou lidé, kterým pohled na zlato a drahokamy zmámí a opojí duše tak, že se změní v učiněné d'ábly! Naše svatyně toho byla ušetřena! Naši přátelé bytostně věděli si ihned rady, po které jsme my marně pídili. Pomohli nám svést vodu z jezera do údolí, v němž stál náš nejvyšší chrám a celé je zaplnili. Také o tom se ještě zmíním, neboť to, co tehdy postihlo nás, bylo horší než smrt!"

11. KDYŽ SYNOVÉ SLUNCE OPUSTILI CHRÁM

KDYŽ SYNOVÉ SLUNCE příštího dne opustili chrám, pospíchali mužové na pobřeží, aby se podívali na třpytící se loď. Tam byl rušný shon. Z každé lodi byl spuštěn na vodu člun s posádkou. Všechny čluny směřovaly ke břehům. Hlasitě zaznělo veselé volání:

"Přicházejí, přicházejí!"

Poslové běželi do královského paláce, aby podali "velikému" zprávu. Hualkar odebral se na pobřeží a stál tam uprostřed svých rádců, čekaje člun a radoval se s ostatními.

Veliký byl však údiv synů slunce, když cizinci vystoupili na zem. Bylo vidět žluté obličejy, hnědočervené vlasy, lstivé oči a žádostivé pohledy. Oděv mužů jevil se jako barevná směsice. Údy měli obaleny železem a železné pláty pokrývaly prsa.

"Co jsou tak slabí, že potřebují oporu? Cožpak nemají již nohou?" dohadovali se muži. Při tom se vesele smáli a dívali se na sebe a smáli se ještě více. Nyní však počali cizinci mluvit. Ukazovali, tázali se, avšak nikdo jim nerozuměl a to, co říkali, doznělo naprázdno ve větru.

Hualkar předstoupil a pozdravil cizince. Nabídl jim jídla a nápoje k osvěžení. Slíbil, že obdrží všeho dost a všechno bude dopraveno sem na břeh. Avšak cizí mužové nerozuměli tomu, co Hualkar říkal a ve velikém počtu táhli do města.

Běda tomu dnu! Zvědavě vnikali do každého obydlí a jejich žádostivé pohledy nečistých myšlenek polekaly plačící ženy a děti a vháněly studu do tváře děvčat.

Dny ubíhaly. Jako bzučících brouků, celá mračna táhlo to městem. Žlutohnědí muži, kam se kdo podíval. Smích a křik zněl až do noci. Hualkar chtěl bránit tomuto hýření, ale výsměch a posměšná slova byla mu odpovědí. Již přicházely žaloby, že cizinci rouhavou, žádostivou rukou berou drahokamy, řetězy a nádoby a že loupi ovoce a chléb. Tu svolal Hualkar své věrné. V noci, až cizinci budou spát ve svých lodích, chtěli prosit ve svatém chrámě Boha o záchranu z nouze. Všem zdálo se dobrým znamením, že právě tohoto večera vyhledali cizinci své lodi velmi brzy.

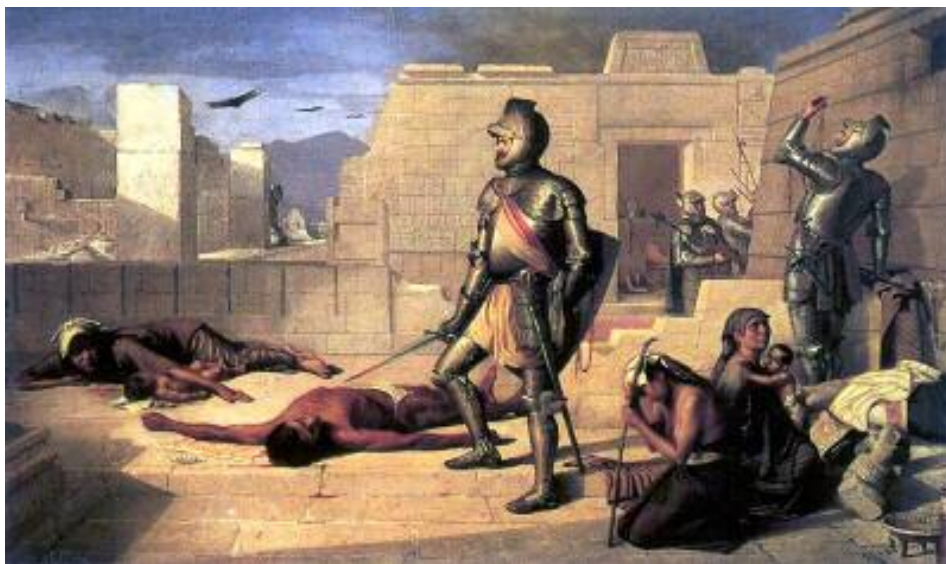
Tak šli mužové i mladíci na modlitbu do chrámu. Noc byla tichá, měsíc svítil jim jen svou čtvrtí a květiny vydávaly omamující vůni. Bez hlasu vstoupili mužové do chrámu s vroucí prosbou v srdci.

"Pane, zachraň nás od zkázy!" Tak zněla modlitba mnoha hlasů vzhůru k věčnému Bohu.

Pak mluvil Hualkar k lidu, napomínal ke klidu a nařizoval bdělou opatrnost. "Každý necht' opatruje, co má a zahrabe v noci všechno, co může. Až nebudou viděti cizinci zlato, odejdou na cizí pobřeží. **Zítří musíme poslat posly po celé říši podle pobřeží, aby odklidili všechno zlato dříve než je spatří žádostivé zraky cizinců**".

Dlouho ještě zůstali mužové pohromadě a pak opouštěli posilnění údolí. Když se však blížili ke svým obydlím, slyšeli zmatené, hrůzné zvuky, sténání a pláč, výkřiky - nyní zase jeden pronikl náhle tichem v klidné noci. Temné postavy plížily se kolem domů. Nevýslovná hrůza zmocnila se mužů a oni se vyřítili v zástupech na pomoc těm, které tu bez pomoci a ochrany nechali doma o samotě.

Běda, příliš hrozné to bylo, co tu našli. Všechna obydlí vyloupena, všechno zlaté náradí, radost a ozdoba jejich života, byly ukradeny. Však mnohem horší pohled naskytl se jim v bytě jejich poděšeným zrakům: ženy a děti válely se v krvi. Ležely tu zpoila zmrzačeny ještě živé, kořist nejsurovější a nejhroznější žádostivosti - tak našli mužové své nejmilejší.

Tu zachvátil je mocný hněv, tyto dětské duše a krvavě rudý vztek vřel jim v jejich žilách. Uchopili kameny, kde jen jaké našli, vytrhali je z plotů a házeli je s křikem na vetřelce. Téměř ani jeden se nemínil cíle. Nikdy před tím nezabýjeli lidi, nyní však prolitá krev spojila jejich hlavy.

Plni líté bojechtivosti, hlasitě řvouce jako pumy, hnali se vztekem beze smyslů za cizinci, kteří prchající jako stádo, utíkali k moři. Většina z nich unikla v člunech, mnozí však zůstali ve vlnách.

Když obláčky na nebi ohlašovaly příchod matky slunce, pospíchali mužové, chvějící se hnusem domů, ke zničenému krbu. Všechny mrtvé nechali ležet a pátrali nejdříve po ženách. Běda, jaké to bylo nekonečné lkaní! Žaloby a pláč naplňovaly každé obydlí. Chvěje se starostí, pospíchal Hualkar k ložnici děvčat. Ještě nikdy tam nevstoupila jeho noha a dokonce i nyní se mu zdálo jeho jednání hříchem. Avšak

starost o Alku, jeho miláčka, hnala jej dále. Ještě doufal, že cizinci nedošli tak daleko, poněvadž bylo všude ticho.

Bylo tu ovšem ticho, ale ticho smrti. Zde řádili ti divoši ještě hůře než v domech. Byl jako ohromen a jeho srdce jakoby skamenělo. Pátravě kráčel vzdušnou místností a zatlačoval milosrdnou, mírnou rukou mnohé oko, zlomené bolestí. Avšak tu, kterou hledal, zde nenalezl.

Unikla snad strašlivé smrti? Utekla? Byla uloupena? Nežil nikdo, kdo by zodpověděl jeho otázku. Stůj! Co to bylo? Uprostřed cesty ležel jeden z nádherných copů, které bývaly jeho radostí a jeho tajnou pýchou. Vzlykaje, pozvedl klenot ze země a přitiskl jej na rty. Potom nevydržel však již v místnosti a obrátil se k odchodu.

U vchodu potkal Uatu, v jehož zraku tajila se úzkost. Jeho tvář byla zmučena bolestí. Beze slova podával mu ruku, ve které držel cop. "Kde je Alka?"

Zavrtěl hlavou, neboť mluvit Hualkar nemohl. "Budeme ji hledat!"

Dlouhý čas hledali oba marně, pak volala železná povinnost Hualkara pryč. Bylo mnoho co dělat, neboť bez něho cítil se lid bezmocným. Vyhrabali mnoho hrobů a k večeru uložili do nich své milé, zazpívali pohřební píseň a modlili se, plačíc v hlubokém smutku.

Ubité hanobitele míru poházeli do moře plni odporu. Necht' slouží za potravu rybám!

Hualkar měl býti všude v této chvíli, neboť tam bylo třeba jeho pomoci, onede zase rady. Nevenek plnil své vůdcovské povinnosti, avšak v nitru byl mrtev. "Alko, kde jsi? Co se ti stalo?" křičela jeho duše v nouzi a úzkosti. Nedostávala však opovědi. Uata hledal s veškerou silou lásky, avšak stále marně.

Příštího dne svolal Hualkar muže. Poprvé shromáždil všechny na volném prostranství, nikoliv v chrámě. Když byli všichni pohromadě, vystoupil na kámen, pozvedl ruku a modlil se o moudrost: "Všemohoucí, ty vidíš naši bídu! Naše bolest je hluboká, že nedovedeme již postřehnout, co zamýšlí tvá vůle s námi! Těžké, ba to nejtěžší se nám přihodilo, co člověk téměř nemůže snést. Osamělá a zpustošená jsou naše obydlí a naše srdce se chvějí hrůzou. Vlastní život není pro nás ničím..."

"Pane, nech nás zemřít!" zaznělo z davu.

"Zemřít, ano zemřít", letělo to řadou. "Nechceme žítí dále!"

Hualkar zvedl hněvivě hlavu. "Nechte mne mluvit s Bohem, naším Pánem, neboť bez něho jsme méně než prach!" Opět zvedl ruce k modlitbě. Pak se obrátil k mužům: "Chcete zemřít jako zbabělí kojoti? Ovšem, bylo by to pro nás lehké! Nemáme již co ztratit než svůj život. Odhodíme jej jako neužitečný tomu, který nám jej dal. Myslíte to tak?"

Kolem bylo ticho. Hualkar mluvil dále: "Přátelé, tam dole hučí moře. Všem mukám bude konec, skočíme-li do něho. Láká mne také. Ale co pak? Pohleďte na svoje ruce! Jsou zbarveby lidskou krví! Odvážíme-li se takto předstoupit před věčného soudce? Jsme tak poskvrnění a tak hluboce toneme ve vině a hříchu, že nám nezbývá času k smrti. Pykat musíme za to, co se stalo. Musíme žít!"

"Je to příliš těžké!" volali mnozí.

Hualkar jim rozuměl. "Ano a protože je to těžké, proto to Bůh žádá. Nemluvte již nikdy tak lehkomyšlně o smrti. Pomůže mi při tom, co se nyní musí stát. Zpustlá a znesvěcená jsou naše obydlí a my je musíme postavit na jiném místě." Po dlouhé poradě bylo rozhodnuto, že nová obydlí budou postavena v sousedním údolí. Všechno, co mají ještě rádi, co má pro ně cenu, vynesou ještě dnes ze starých obydlí a pak opustí místo hrůzy. Až budou státi nová obydlí, stráví plamen místa, kdy byli tak šťastni a kde je zastihla taková pohroma.

Dříve než se po modlitbě rozešli, věděl Hualkar, že jeho rada byla správná. Dal mužům práci, neboť jenom práce je mohla nyní zachránit a za stroskotaného života mohl vzniknout nový.

Horlivě se měli všichni k dílu. Již této noci chtěli spát všichni na mechu v údolí na druhé straně.

Nyní měl Hualkar také trochu času myslet sám na sebe. Šel do svého obydlí, vzal rohožky, které mu ještě zbyly, našel i stříbrnou sponu a pak chtěl odejít. Tu uslyšel šepot a když se ohlédl, uviděl děvče, sotva šest let staré. Jeho šatečky byly úplně roztrhané.

"Dítě, jak sem přicházíš?" tázal se Hualkar. Dítě pozvedlo oči. Všechnu hrůzu, kterou vidělo a jež se vryla hluboko do jeho duše, bylo možno z nich vyčíst. Hualkar ztrnul pohledem dětských očí. "Máš přijít", pravilo děvče, uchopilo ho za ruku a vedlo ho ven k blízkému lesu, křovím a houštinami. Konečně dospěli na tajné místo, kde seděl u pramene Uata. Jemu v klíně odpočívala... "Alka, můj miláček!" zajásal zmučený otec a klesl na kolena vedle obou.

Byla to ovšem Alka. Ale nebylo to již to krásné, zářící a slunné královské dítě. Její vlas byl sněhobílý, pokud ještě nějaký zbyl. Oči byly plny hrůzy, ruce vykloubené a tělo zmučené. Vzlykaje, objal Hualkar dceru. "Pryč s tímto pohledem plným hrůzy a žalu!", zasténal. "Promluv, miláčku, řekni alespoň jediné slovo!"

Tiše však zavrtěla Alka hlavou a slzy řinuly se jí po tvářích. "Netrap ji, ona nemůže mluvit", pravil Uata chvějícími se rty. "Pomoz mi zmírnit ta strašlivá muka."

A co mohla vykonat pečlivá láska, to se stalo. Prchající duši však zadržet nemohla. Jediný pohled plný lásky rozjasnil ještě jednou Alčino oko, přeletěl od otce k příteli a její víčka se pak těžce zavřela. Její duše byla volna a mohla vystoupit ke světlým výšinám, kde prodlévá ještě dnes.

Plačící a modlíce se, klečeli oba muži u zesnulé. Nepromluvili hlasitého slova. Mlčky odnesli tělo Alčino do osady a pohřbili je do hrobu. Všichni mužové přišli a hlasitý nárek rozlehl se kolem, když spatřili dceru Inků. Všem byla tou nejkrásnější, všem byla pomocnicí a radostí.

Když se skláněla tichá noc, hovořil Uata s otcem, vyprávěl mu, jak našel tu, která mu byla nejmilejší na zemi. Co se dozvěděl od dítěte, těžce se snášelo, ale rychle bylo vysloveno.

Za nádherné, modročerné copy uvázali ďáblové v lidské podobě Alku na trám, aby sni mohli dělat, co se jim líbilo.

Alka volala hlasitě k Bohu o pomoc, až jeden z cizinců jí vyřízl jazyk z úst. Když

tu pak jako neživá visela na trámě, sebrali cizinci ještě poslední zlato, jež se dalo pobrat a utekli pryč. Pak přilezla Iny, nebojácné dítě, z jakéhosi úkrytu, přiblížila se k Alce, která se právě probírala a přeřízla copy, jimiž byla připoutána. Obě pak utekly do lesa k prameni. Tam je našel Uata. Mlčení sneslo se po tomto vyprávění na oba muže a jejich ruce se našly.

"Otče", přerušil konečně Uata mlčení, "miloval jsem tvé dítě, dovol, abych byl nyní tvým synem. Nikdy jsem neslyšel slova lásky z jejích úst a nevyměnili jsme spolu ani polibku, ani přísahy. **Život je nám dlužen naší lásku, avšak nerozlučně spojila nás smrt.**"

A Hualkar odpověděl: "Ano, zůstaň u mne a pomoz mi postarat o můj ubohý, potlačený lid."

12. NĚKOLIK DNÍ PŘEŠLO

NĚKOLIK DNÍ PŘEŠLO. Stará obydlí byla spálena a jen pevné zdi, které chránily tak mnohé, tyčily se v černém kouři hrozivě z troskek. Tyto trosky a nesčetné skalní hroby byly svědectvím o tom, co se stalo. Nová obydlí byla zbudována a stála tu veliká a neradostná. Osamělé stálo obydlí Velikého, nikdo však obydlí nepotřeboval. Iny, nebojácné děvče, poslal Hualkar k přátelům, aby ve společnosti dívek kvetlo a zapomnělo na hořké utrpení.

Nyní zvolal Hualkar muže do chrámu, aby prosili Boha o odpuštění. Privil: **"Lidé a zvířata jsou tvorové Boží. Zabíjíme-li v krvavé žádostivosti, jsme zavrženi před Božím zrakem. Tak učilo nás věčné příkázání. Všichni jsme se provinili, neboť jsme propadli opojení krve. Hněv člověka nedělá to, co je správné. Učinili jsme to však v hořké bídě. Prosíme Pána, aby nám odpustil!"**

Když mužové kráčeli domů, pravil jeden z nich: "Lodi jsou pryč, je dobře, že jsi vyslal posly, aby varovali mírumilovný lid všude kolem."

- - - -

13. BYLA NOC A UATA NEMOHL SPÁT

BYLA NOC A UATA NEMOHL SPÁT, neboť jeho prudká bolest byla ještě čerstvá. Mladík tiše vstal z lůžka, vyšel ven a hluboce zamyšlen, ubíral se k chrámu. V myšlenkách vracel se neustále k oné hrozně noci, viděl opět plížící se postavy před sebou, jak se plazí kolem obydlí a zdálo se mu, že slyší i mnohý zoufalý výkřik.

Náhle byl čímsi upozorněn, aby se bystřeji rozhlédl. Zastavil se. Tam slézali lidé se skal, skuteční lidé z masa a krve. Odkud přicházejí ty temné postavy? Kam se plíží tak tajně? To platilo chrámu! Uata vykřikl a pospíchal jak štvané zvíře zpět a volal: "Probud'te se, mužové! Nepřítel chce nám uloupit to poslední! Vzhůru ke chrámu, ke svatyni! Hříšná žádostivost natahuje rouhavou ruku po zlatě posvátných ozdob. Braňte se, mužové!"

"Ne tak!", zvolal Hualkarův rozkazující hlas, který byli zvyklí poslouchat. "Vrhne-li se na nepřítele, tu bude krveprolití a vraždění a já pochybuji, že budeme s to jim zabránit, aby žádostivě nevpadli do svatyně. Slyšte, co vám radím. Pospěšte nejkratší cestou tiše k chrámu, vejdeme dovnitř a obsaďme vchod. Všechno ostatní uvidíme potom!"

Ochotně následovali mužové Velikého a podařilo se jim dosáhnouti v nejkratší době, nepozorováni, chrámu. Jen Uata zůstal venku jako zvěd, aby oznámil blížícího se nepřítele. Rozsvítili několik lamp a když se ozvalo Uatovo varovné volání, zazněly vážné zpěvy mužů, které s hukotem letěly k nebesům.

Strašlivě výhruzně znělo to cizincům, kteří v pověřčivém strachu rušili ve chrámu duchy a bohy.

Mnohý ze strachu utekl a ostatní se shromáždili venku, kde v bývalém palmovém háji hledali úkryt mezi kameny. Lid nazýval toto místo "zahradou zla". Tam se rychle radili a pak poslali zvěda. Když se zvěd blížil k zlaté bráně, uchopil ho Uata pevnou pěstí.

Již chtěli mu přátelé pospíchat na pomoc, když v tom sjel blesk a do hučícího rachotu hromu mísil se hukot hlubin země.

Tato počala se prudce třást a s rachotem rozevíraly se trhliny v zahradě zla. Blesk stíhal blesk a dunění země přehlušovalo výkřiky nepřátel. Mohutný proud deště bubnoval ve skalách a všechny mocnosti se spojily, aby zachránily posvátný chrám Boží.

Když příštího jitra zlatá matka slunce míruplně zasnčila na lidi, zřeli s údivem na zpustošení. Všichni nepřátelé byli pohlceni zemí. Zůstal jen zvěd, chycený před branou rukou Uatovou a vedle něho Uata sám, smrtelně zraněný. S láskyplnou starostí snažili se mužové, aby mu pomohli, on se však bránil.

"Nechte mne, přátelé, odcházím rád. Bez Alky je můj život neradostný. kdybych

mohl odejít s čistýma rukama, tu bych rád odhodil svůj život ještě dnes. Avšak já jediný, který dnes hřešil, nemám žít, abych odpykal, co jsem učinil."

"Bůh tě bude soudit", těšil ho Hualkar, "Bůh, který tak milostivě zachránil chrám, bude milostiv i tobě!"

Když duše Uatova odešla, zavolal Hualkar lid do chrámu. Všichni chtěli poděkovat Nejvyššímu za zázrak této noci. Později vyhrabali Uatovi hrob. Pak vyslal Hualkar zvědy, aby pátrali po stopách cizinců. Tito našli také místo u moře, kde lodi v noci přistály a kde se nalodili ti, kteří vyvázli životem. Po nepříteli nebylo však ani stopy. Pohltilo zuření moře všechny tyto pyšné lodi? Podařil se jim návrat domů? Nikdo to nevyzkoumal, avšak od tohoto dne nebylo již vidět cizinců. Až po mnoha staletích přiblížilo se zemi nové neštěstí.

- - - - -

14. TŘIKRÁT DESET LET OD TÉ DOBY

TŘIKRÁT DESET LET OD TÉ DOBY, co cizinci zpustošili zemi. Hualkar byl stár, sníh pokrýval jeho hlavu a jeho život neznal radostí, nýbrž jen povinností.

Jednoho krásného letního večera seděl zamyšlen na skalisku, kde se rád zdržoval a díval se dolů na obydlí svého lidu, kde panoval veselý shon. Dávno již se mladí zase ženili. Přivedli si děvčata z jiných míst a vesnic. Radostně řadil se jeden dům ke druhému a krásné obydlí děvčat vykukovalo zase mezi stromy. Výskající mládež hrála si dole u moře. Žilo již jen málo z těch, kteří ještě měli v duši hrůzu oné noci. Všechno vyhlíželo šťastně a radostně jako kdysi.

A přece mnohé se změnilo. Veliký brzy poznal, že prospívá lidu když volí své ženy z cizích míst a dávno stalo se to již zvykem na Hualkarův příkaz. A ještě něco jiného stalo se zvykem. Když nyní žehnal Inka manželskému svazku, tu podal muži lesklou, ostrou zbraň, aby mohl bránit svoje lidi. Příjemce lesklého meče musel přísahou slíbit, že vytasí zbraň jen v sebeobraně:

"Slyš mne, Nejvyšší na věčném trůně,
čisté jak ocel je moje srdce i dlaň,
posvátní jsou mi všichni tvorové,
nikdy neproleji z rozkoše jejich krev.

Jestli však nepřítel přijde do našich stanů,
ochráním ženu před hrůznou bédou.
Nejvyšší, dej pak zbrani té největší ostrost,
sílu mé ruce a smrt nepříteli!"

Zamyšleně vzpomínal Hualkar na hodiny, když starý trpaslík přišel k němu a pravil: "Přicházím k tobě z příkazu Nejvyššího a mám ti přinést tento ostrý meč. Cizinci ovšem nyní zmizeli, ale jednou sem vtrhnou jiní. Přijdou, budou bažit po pokladech a budou vraždit tvůj bezbranný lid. Proto se ozbroj. My, malí lidé, dovedeme dělat ze železa ocel."¹ Dovedeme vybrousit lesklé ostří, až zpěvavě prořízne vzduch. Naučíme vás vykovávat zbraně a ukážeme vám, jak s nimi zacházet. Zvol muže, kteří se mají naučit zacházet s mečem, Hualkare, a zavolej mne, až bude vše připraveno."

S pochybností a úzkostí díval se tehdy Hualkar na lesklou, třpytící se zbraň. Byl to svůdce zla, který se ke mně blížil, aby mne pokoušel? Nebo mu trpaslík skutečně přinášel vzkaz Boží? Skryl meč po tři dny pod svým lůžkem a po tři dny a tři noci dumal a modlil se, až k němu přišel jeho vůdce a potvrdil trpaslíkova slova.

¹ Inkové však neměli k dispozici železo nebo ocel. Incká zbroj se skládala ze dřeva, mědi, bronzu. Inkové nepoužívali v boji [luky a šípy](https://cs.wikipedia.org/wiki/Inck%C3%A1_%C5%99%C3%AD%C5%A1e), jedinou střelnou zbraní byl ruční prak.... viz článek „Incká říše“ ...
https://cs.wikipedia.org/wiki/Inck%C3%A1_%C5%99%C3%AD%C5%A1e

ŘÍŠE INKŮ

Tu zavolal Hualkar muže na poradu a sdělil jim, co prožil. Veliký byl jejich údiv a jejich divení nad ostrým mečem nemělo konec.

"Ta zbraň se zdá být dobrá, abychom s ní kácely stromy, až budeme potřebovat trámy pro naše obydlí", mnil jeden. Jiný zjistil, že by se tím dalo řezat krmivo pro dobytek a že by nebylo zapotřebí namáhavě trhat byliny pro dobytek pro dobu dešťů. Žádný z nich nechápal, že ostří jim bylo dáno pro zabíjení lidí.

Potom však začal veselý shon. Mnoho mužů, kteří byli silní, přicházeli do práce a trpaslíci je vyučovali. Jednomu pomohli zhotovit obydlí, kovadlinu a vykovat těžká kladiva. Jinému ukazovali, jak vynést těžké černé železo z hor na denní světlo a

poučili ho, jak je zakalit v modravou ocel. A tak vznikly lesklé meče, sekery na kácení stromů a ostré nože na řezání trav a bylin. Na pokraji lesa stála kovárna a vesele zaléhal hluk kladiv do osady.-----¹

"Ano, všechno je u nich jiné", dumal Hualkar a povstal, aby šel dále². Netáhlo ho to k osadě, nýbrž do chrámu. Toužil po rozmluvě s Nejvyšším. Když byl pohřížen do vroucí modlitby, přistoupil k němu zářící anděl. Jas s hůry naplnil celou prostoru a anděl pravil: "Blaze tobě, ty věrný, brzy naplníš to, co přikázal konat Nejvyšší. Pak smíš vejít do věčné říše a tam dokončit, co jsi započal. Ale je nutné dokončit ještě jedno dílo: tento chrám, který je zasvěcen Nejvyššímu, nesmí být znesvěcen cizí nohou, neboť je povolán k posvátné službě! Proto ukryj tento chrám před cizími zraky, chraň svatyni a udrž ji čistou."

Ještě dvakrát zjevil se anděl Hualkarovi a opakoval příkaz Nejvyššího.

Mužové dlouho přemýšleli a radili se, jak by splnili svou posvátnou úlohu. Týdny, ba měsíce zatím přešly, jeden radil to, druhý ono. Konečně jednou mladý Inka, jehož Hualkar vybral za svého zástupce, učinil všem poradám konec slovy: "Máme přeci dosti přátel! Zeptejme se trpaslíků a elfů, zavolejme tu malou moudrou družinu!" A tak se také stalo, prastará moudrost maličkých znala radu i pomoc.

¹ Zní to značně pohádkově! ... Členové *incké* říše však *měli* velmi primitivní nástroje. (neznali nejen kolo, ale ani železo), ... viz článek. „Po dálnicích starých inků“ – Živě.cz ...
https://www.zive.cz/files/ArchivCasopisu/LideaZeme/pdf/1303_kpk.pdf

² Zvláštní že se nedochovaly žádné nálezy dokládající znalost zpracování železa nejen v Říši Inků, ani u žádných dalších indiánských civilizací. Zřejmě toto vědění bylo zapomenuto dříve než došlo k praktickému využití. A přitom Inkové byli zdatní válečníci, kteří si podmanili všechny indiánské kmeny na obrovské rozloze Jihoamerického území podél břehů Tichého oceánu v délce 8 tisíc kilometrů.

Kameny a skály byly narovnané na sebe a všechny cesty ke chrámu byly zazděny pro věčné časy. Dříve než byl položen poslední kámen, přišli ještě jednou všichni mužové a ženy do chrámu, aby v něm naposled Bohu poděkovali. S horoucím srdcem vyprávěl Hualkar všem, co svatyně již prožila a viděla. Všichni věděli, že byla úzce spjata s celým jejich životem a bytím, a teď se museli rozloučit!

Ještě jednou zazněly zpěvy vzhůru k nebi. Všechny plameny byly zapáleny, kameny a zlato žhnuly barvami na všech stranách. Hualkar pozvedl ruce k modlitbě a prosil o požehnání pro oběť, aby Nejvyšší i nadále milostivě chránil národ Inků. Když dokončil, zavládlo naprosté ticho. V tom zjevil se náhle v místnosti anděl všem viditelný v jeho nebeské čistotě a všichni slyšeli znít jeho slova:

"Jestliže dnes chrám Nejvyššího obětujete na Boží příkaz, tu vezte vy, synové slunce, proč Bůh požaduje tuto oběť! Nikdy, pokud tato země stává, nebyl postaven takový chrám, nikdy již nerozkvete taková krása. Proto ruka rouhavá a chtivá zlata nikdy nesmí se vztáhnouti po jeho pokladech. Zůstane uchován pro onen daleký den, kdy všechny nouze a všechno bédování se skončí, kdy s nebe se snese Holubice a zavede národ do nové říše a Bůh sám bude trnit nad svým lidem."¹

Hluboce dojata všichni naslouchali a pak se rozešli domů. Příštího dne, když slunce pozdravilo zemi, stáli mužové kolem údolí vysoko ve skalách. Mlčky se

¹ Inkové obětovali svůj chrám, nebyli připraveni postavit se na odpor po zuby ozbrojeným surovým dobyvatelům prahnoucím po zlatě! Je však tento postoj ... „Neprotivení se zlu násilím!“ správný? Proč asi jsme byli postaveni na tuto planetu, kde vládne tvrdý boj v přírodě mezi vším tvorstvem o přežití? Budeme-li stupovat zlu, ono zvítězí, ovládne celý tento svět a zahubí jej! ... Žel už se tak stalo - zlo zvítězilo!

modlíce, zasadili poslední kámen a nyní započali přátelé své dílo. Zespu rozlévala se voda s hukotem a vytryskovala v údolí. Umělecky vybudovali trpaslíci vodní kanály z dalekého jezera a duchové proudících vod ukazovali vodám obratně cestu, aby chrám nebyl poškozen.

Po celé tři dny proudila voda, než bylo údolí naplněno.¹ Kus za kusem mizel chrám pohledům a všechna krása mizela ve vlnách.... Tři dny a tři noci stáli mužové a dívali se s bolestným srdcem. Když konečně vlny pohřbily chrám, zaznělo kolem bolestné vzlykání.

¹ Co se ukrývá v jezeře Titicaca? ... Expedice "Atahualpa 2000" společnosti Akakor Geographical Exploring objevila v hloubce 20 až 30 metrů důkazy o existenci chrámu dlouhého 200 metrů a 50 metrů širokého se zahradní terasou, cestou a 800 metrů dlouhou ochrannou zdí. Ležela v části jezera mezi městem Copacabana a ostrovy Slunce a Měsíce. ... http://magazin2000.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=742:titicaca&catid=71:cis-262013

Plačící, klečeli mužové na zemi, až růžový paprsek slunce pozlatil poprvé hladkou plochu jezera. Pak se obrátili zvolna k odchodu. Byli unaveni jako děti, které uklidnil pláč.

Hualkar stál však na břehu jezera a rozpráhl, žehnaje, své ruce: "Pane, chrám je tvým vlastnictvím. Tobě poručím svou zemi i svůj lid. Dokončil jsem nyní vše, co jsi mi uložil, nyní odcházím rád. Jednou sám budeš kráčet v chrámu, až Holubice povede národy. Nenech mne pak chybět u mého lidu! Chvála a dík...".

Tu umkla slova. Staříčkový vůdce směl odejít.¹

- - - - -

15. VÍCE NEŽ TISÍC ROKŮ PŘEŠLO

VÍCE NEŽ TISÍC ROKŮ PŘEŠLO od onoho dne. Blíží se čas, kdy země bude se třást a dunět, kdy hory se budou tříštit až do základů. Pak budou moudří trpaslíci stavěti pečlivě vodám nové cesty. V zářící kráse vystoupí svatyně z mizících vln.

A Imanuel sám přijde a zasvětit náš chrám Nejvyššímu. Čistá Holubice snese se z nebe a znovu rozkvetne říše Inků pod žezlem Syna Člověka, pod křížem Svatého Grálu.

Také tehdejší přikázání a zákony jsou zde podány beze změny, skrze mně, H u a l k a r a , který tu opět v duchu smí prodlévat, aby sloužil tomu, který byl zvěstován jako Holubice - I m a n u e l i !²

¹ Hualkarovo varování bylo zapomenuto. Hordy cizích - španělských dobyvatelů vedených Pizzarem vyvrátili říši Inků v základech, vydrancovali nejen zlato a stříbro, ale veškeré bohatství země... viz článek „Incká říše“ ... https://cs.wikipedia.org/wiki/Inck%C3%A1_%C5%99%C3%AD%C5%A1e

² Naplní se toto Hualkarovo proroctví? Spatříme ještě někdy Zlatý Chrám Inků? Lidstvo se minulo s Imanuelem, ani Syna Člověka v osobě Abdrushinově provázené Svatou Holubicí a zlatě vyzařujícím křížem Pravdy - křížem Svatého Grálu nepoznalo... ! Také Hualkar zde byl, ale nikým nepoznan již dávno odešel.

Tato část textu označená modrou barvou byla v novém českém překladu této knihy cenzory odstraněna...

PŘIKÁZÁNÍ INKŮ

1. Pravdivým buď tvůj čin, tvé slovo, tvá myšlenka, když tě hledá sluneční paprsek, aby se nemusel odvrátit.
2. Posvátným buď tobě tvůj slib, necht' platil komukoliv.
3. Posvátným buď tobě každý tvor nejvyššího Boha. Člověk, zvíře i rostliny mají život jako ty.
4. Posvátnou budiž tobě žena, neboť ona jest květem myšlenek Nejvyššího. Tak jako listy ochraňují květ, tak máš vyživovat, stínit a chránit ženu.
5. Posvátnou ti budiž práce, která by sloužila všem.
6. Měj srdce naplněno díkem. Všechno, co máš a co jsi, dal ti Nejvyšší duch. Nezapomeň na to nikdy.
7. Kéž je tvoje srdce naplněno radostí, zlatá matka slunce se usmívá, usmívej se i ty.

- - - - -

ZÁKONY INKŮ

1. Nahoře ve vesmíru trůní Nejvyšší duch, jemuž jsme všichni poddáni. Za svoje zástupce na zemi ustanovil Inky. Tam, kde stojí chrám Nejvyššího ducha, úřaduje Inka jako kněz a král.

2. Všichni Inkové jsou poslušni kněžského krále zlatého chrámu, on je "Veliký" a má nejvyšší a nejmoudřejší vůdce.

3. Všichni Inkové jsou již od dětství školeni a vychováni ve všech svých povinnostech. Hodnost a důstojenství jsou dědičné: syn je přebírá od otce, který však s pomocí svého vůdce volí vždy nejlepšího a nejschopnějšího ze svých synů. Nemá-li některý Inka syna, může vychovávat za svého nástupce muže své dcery. Může zvolit také chlapce z ušlechtilého kmene, kterého vychovává jako následníka. K obojím potřebuje souhlas "Velikého".

4. Nikdo z Inků nesmí zapomenout, že je zástupcem Nejvyššího ducha ve svém okrese. Povinnosti jsou u něho na prvním místě. Jeho život patří lidu.

5. Tak jako všichni Inkové poslouchají Velikého bez odmluvy a odporu, poněvadž vědí, že dostává příkazy a rozkazy od Nejvyššího ducha, tak poslouchá skupina lidu svého kněze Inku. Má-li muž 50 let, vstupuje do kruhu starců a Inka rozhodne při slavnosti, ve které je přijat, zda bude mudrcem nebo mužem činu. Povinností "moudrých" jest, aby radili Inkovi o všem, k čemu je povolá. Mužové činu bdí nad prováděním rozkazů.

6. Každý muž v národě má stejná práva, pokud žije čistě. Narodí-li se chlapec, zůstává v domě rodičů až do 16 roků, pomáhá matce v domácnosti a otci při práci. Dohromady s ostatními učí se plavat, běhat, jezdit a lézt. Především se učí poslouchat.

Když dospěje času zralosti, přejde do stanu mladíků.

Každý stan mladíků jest pod dohledem mužů činu. Zde se učí mladíci především pracovat, pokračují však denně dále v tělesných cvičeních. Nejdříve musí nový obyvatel - stanu mladíků vykonávat těžkou práci, která se naskytne. Dohlížitel bedlivě pozoruje, k čemu se chlapec nejlépe hodí. Pak obdrží mladík v tomto oboru zvláštní školení a je přidělen pomocník mužů, kteří tyto práce konají. V 21 letech stává se mladík mužem. Může samostatně pracovat a bydlí v domě mužů. Nyní si smí zvolit ženu a zřídit vlastní obydlí, jestliže chce. Jeho volba podléhá souhlasu Inkově, který pak dvojici požehná.

7. Práce je povinností a darem. Kdo je za něco trestán, nesmí po určitou dobu pracovat. Čím více a čím lépe někdo pracuje, tím více je hodnocen a vážen. Inka určuje, co se bude dělat. Stavění chrámů nebo silnic, zřizování nových obydlí, obstarávání živobytí nebo oděvního materiálu. Mužové činu dohlížejí, aby každá jednotlivá práce se vřadila do celkového rámce. Každý muž vykonává svoji povinnost na místě, na kterém byl postaven. Všichni vědí, že tím slouží Nejvyššímu duchu.

8. Co kdo potřebuje pro sebe a své lidi, kteří s ním bydlí v obydlí, to obdrží u správce zásob. Tito mají na starosti aby měli v zásobě životní potřeby, materiál na odívání, avšak také kovy a kameny na ozdobu těla a obydlí a to v dostatečném množství. Správcům těchto skladů jsou přiděleni jako pomocníci mladíci a mužové, kteří se nehodí k žádné zvláštní práci.

9. Kdo nebydlí již v domě rodičů, obdrží od svého dohlázeitele všechno, co potřebuje.

10. V 10 letech opouští děvče domov rodičů, kde pomáhalo matce a od ní se učilo. V obydlí děvčat, kde dohlázejí více žen, učí se zpívat, znát byliny, pozorovat dráhy hvězd a shromažďovat peří. Podobně jako chlapci, jsou děvčata vychovávána k oněm ženským zaměstnáním a vyučována těm pracem, pro které mají schopnosti: pletení rohoží, vyšívání, našívání per, kroucení provazů, zhotovování oděvů atd. Bydlí ve stanech děvčat, pokud některý muž se o ni neuchází.

11. Synové a dcery Inků bydlí ve stejných stanech s ostatními soukmenovci. Jsou vychováváni jako tito a zúčastní se všech prací. Teprve když nastává doba vstoupení do určitého povolání, stává se syn Inků, který je určen za následníka, žákem otcovým. Ostatní synové Inků jsou ve všem rovni ostatním mladíkům a mužům. Dcery Inků musí se všechny více učit než ostatní děvčata. Učí se vázat uzly a rozvazováním je čist, připravovat léčivé byliny, rozeznávat nemoce a ošetřování nemocných. Hlavní jejich prací je čistit a zdobit chrám. Provdá-li se dcera Inkova, tu pracuje v obydlí svého muže tak, jako každá jiná žena. Chrátová služba tím přestává. Svě znalosti léčení musí však používat ve prospěch celé obce. Na příkaz Inků musí také v každý čas vázat uzly, mají-li být odeslána nějaké zprávy anebo pomáhat - plést rohože pro chrám, je-li jich zapotřebí.

12. Žádné děvče nemusí následovat muže, k němuž pociťuje nechuť.

13. Žena je muži posvátnou. Muž ji chrání, jest ženiným přítelem a rádcem. Žena pečuje o domácnost, zdobí ji, dává muži děti a vychovává je. Jen společně jsou před Nejvyšším duchem považováni za celek.

14. Ani jeden den nezačne bez poděkování Nejvyššímu duchu, ani jeden den neskončí bez díků.

15. S těmito zákony a se sedmi příkázáními Nejvyššího ducha dovedli jsme udržet náš národ po tisíciletí čistý, pokud nezasáhly cizí vlivy.

- - - - -

ŘÍŠE INKŮ

H u a l k a r u m k l .

S hukotem uzavřel se pro něho kruh, aby ho vynesl vzhůru do země míru....

Zazářil překrásný svit. Věštec je obklopen známým mu již světlem.

Tóny a barvy se formují ve slova a obrazy.

Šťasten píše to, co mu tak milostivě bylo podáno.

O - O - O - O -

DOSLOV

Nadešel čas velkého zúčtování - posledního Soudu, kdy uzavře se kruh celého stvoření, Vůle Boží – Imanuel otevírá průplavy spravedlnosti. Karma všech národů nastřádaná za dlouhá tisíciletí se nyní vylévá na hlavy všech původců dobra i zla! ...

Krutá setba nelítostně dopadne na hlavy všech těch domněle „velkých“ a silných národů, které ve jménu své slávy, chamtivého získání cizích majetků a moci dobývali celý svět, loupili, bezuzdně vraždili a zotročovali jiné malé a slabé...

Nastala doba sklizně! Můžeme už jen bezmocně a v hrůze přihlížet jak duchovně nevědomí vůdcové těchto kdysi „velkých“ a slavných národů, kteří rozpoutali války v jiných zemích, nyní jako v hypnotickém omámení zvedají závory na hranicích své vlastní říše a ponechávají volnou cestu všem vetřelcům - hordám stejně duchovně nevědomých příživníků a násilnických primitivů, kteří přicházejí drancovat, znásilňovat, vraždit a nevědomky tak splácet zlo kdysi na nich spáchané a vzít si co jim bylo ukradeno!

Konec

Obsah:

ZAVÁTÉ DOBY SE PROBOUZEJÍ	1
1. VELIKÉ CÍSAŘSTVÍ PERUÁNSKÉ.....	3
2. NAŠE KULTURA JE PRASTARÁ	5
3. SLYŠTE, CO JSME SLYŠELI A VĚDĚLI.....	6
4. NYNÍ NEBYDLÍ LIDÉ VE VOLNÉ PŘÍRODĚ	8
5. KDYSI INKA MUANA SPAL	11
6. JEDNOU STÁL INKA MANTAO ZAMYŠLENĚ V CHRÁMĚ	13
7. PO VÍCE NEŽ STO LETECH	15
8. SLUNCE OPĚT ZAPADLO	16
9. BLESKURYCHLE PAK UBÍHALA LÉTA.....	19
10. JSTE NA OMYLU, ... PIZZARO NEBYL PRVNÍM	23
11. KDYŽ SYNOVÉ SLUNCE OPUSTILI CHRÁM	23
12. NĚKOLIK DNÍ PŘEŠLO.....	28
13. BYLA NOC A UATA NEMOHL SPÁT.....	29
14. TŘIKRÁT DESET LET OD TÉ DOBY	30
15. VÍCE NEŽ TISÍC ROKŮ PŘEŠLO	36
PŘIKÁZÁNÍ INKŮ.....	37
ZÁKONY INKŮ.....	38
DOSLOV	41
<i>Konec</i>	41
